

inom varje nivå av partiadministrationen samt alla övriga politiska system och rättssystem.

[82] "Klassursprung" (eller blodsbånd eller härkomst), teori som hävdar att vars och ens natur bestäms av vilken klass man är född in i.

[83] Från sången ur den moderna operan *Röda lyktans legend*, en populär officiell "mönsteropera" som utvecklades under Kulturrevolutionen (1966-76).

[84] *Mu* är ett kinesiskt ytmått. 1 mu = 1/16 hektar.

[85] De "Tre Representantionerna" hävdar att partiet alltid måste representera utvecklingstrenden hos Kinas avancerade produktionskrafter, orienteringen hos Kinas avancerade kultur och de grundläggande intressena hos den överväldigande majoriteten av det

kinesiska folket.

[86] Öppningsanförande vid Folkrepubliken Kinas Första möte vid Första Folkkongressen, 15 september 1954.

[87] "Rödögdsyndromet" motsvarar det västerländska uttrycket "grönögd". Rödögd används här för att beskriva en person som, när han ser att andra gör bättre ifrån sig än han själv, känner sig ojämlig och illa till mods.

[88] En populär officiell "mönsterpjäs" utvecklad under Kulturrevolutionen (1966-76). I folklegenden är den vithäriga flickan en kvinnlig odödlig som bodde i en grotta och hade de övernaturliga förmågorna att kunna belöna dygd och bestraffa synd, stötta de rättfärdiga och tygla de onda. Men i denna kinesiska "moderna" opera beskrevs hon som en flicka som tvingades fly till en grotta efter att hennes fader hade blivit ihjäl-

slagen för att ha vägrat gifta bort henne till en gammal godsherre. Hon blev vithårig av näringsbrist. Detta blev ett av de mest välkända "moderna" dramerna i Kina och uppgjorde till klasshat mot godsherrarna.

[89] *Tunnelkrigföring* (*Didao Zhan*), en svartvit film från 1965 i vilken KKP hävdar att dess gerillasoldater i centrala Kina bekämpade japanska inkräktare genom diverse underjordiska tunnlar på 1940-talet.

[90] *Minkrig* (*Dilei Zhan*), en svartvit film från 1962 i vilken KKP hävdar att dess gerillasoldater i Hebeiprovinns bekämpade japanska inkräktare med hjälp av hemmagjorda minor på 1940-talet.

[91] En uppsatsform som användes vid den kejserliga civilförvaltningens examinationer. Den var känd för sin stela form

och idéfattigdom.

[92] Den stora svälten i Kina 1959-61 är den största svältkatastrofen i mänsklighetens historia. Uppskattade siffror av "onormala dödsfall" under svälten varierar mellan 18 och 43 miljoner.

[93] Se [7].

[94] Av Mao Zedong (1942).

[95] Fjärde-majrörelsen var den första massrörelsen i modern kinesisk historia, den började den fjärde maj 1919.

[96] Chen Guili, *Huaiheflodens varning* (1995).

[97] Från Prolog till *Möta Li Yuan för att återvända till Pangu av Han Yu* (768-824 e Kr) en av de "Åtta stora prosamästarna från Tang- och Songdynastierna".

[98] *Tao Yanming* (365-427 e Kr), även känd som Tao Qian, en stor kinesisk poet.

7. Sjunde kommentaren

Om dödandet i det kinesiska kommunistpartiets historia

Förord

Den kinesiska kommunistregimens 55-åriga historia är skriven med blod och lögn. Bakgrunden till denna blodiga historia är inte bara ytterst tragisk utan också för de flesta okänd. Efter att 60 till 80 miljoner oskyldiga människor har dödats och lämnat efter sig ännu fler splittrade familjer, tänker fortfarande många av dagens kineser: varför dödar det kinesiska kommunistpartiet (KKP) människor? Dagens KKP fortsätter att döda Falun Gong-utövare. Till och med när de använde vapen för att trycka ner protestaktioner i början av november i Hanyuan, undrade många människor om KKP en dag kan sluta döda människor och lära sig tala med munnen i stället för med vapen.

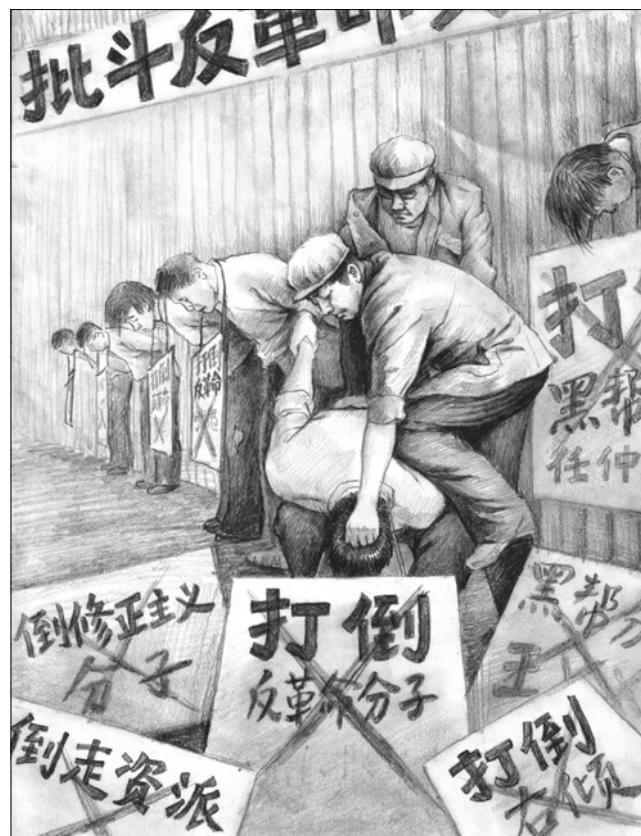
Mao Zedong sammanfattade syftet med Kulturrevolutionen: "... efter kaoset uppnås fred i världen, men efter sju eller åtta år behöver kaos uppstå igen." [1] Med andra ord skulle det krävas en politisk revolution vart sjunde till åttonde år och en grupp människor skulle behöva dödas vart sjunde eller vart åttonde år.

Kommunistpartiets slaktande baserades på egen ideologi och på praktiska behov.

Ideologiskt tror KKP på "proletariatets diktatur" och på "ständig revolution under proletariatets diktatur". Efter att KKP tog över Kina dödade man därför jordägarna för att lösa problem med produktionsförhållandena i städerna. Efter att dessa två klasser hade eliminerats var de problem som hängde samman med den ekonomiska basen i grund och botten lösta.

På liknande sätt krävde också de problem som hängde samman med överbyggnaden [2] [människo-] slakt. I kuvandet av Hu Fengs antipartigrupp [3] och av antihögeranhängarna, eliminerades de intellektuella. Genom att döda kristna, taoister, buddhister och andra andliga grupper löstes problemet med religioner. Massmord under Kulturrevolutionen etablerade, kulturellt och politiskt, KKP:s oinskränkta ledarskap. Massakern på Himmelska Fredens Torg användes för att undvika politisk kris och lösa problemet med kraven på demokrati. Förföljelsen av Falun Gong avser att lösa frågor om tro och traditionell läkekonst. Alla dessa handlingar var nödvändiga för att KKP skulle stärka sin makt och upprätthålla sitt styre när man ställdes inför ständiga ekonomiska kriser (priserna på konsumtionsvaror sköt i höjden efter att KKP tog makten och Kinas ekonomi kollapsade nästan efter Kulturrevolutionen), politiska kriser (människor som inte lydde partiet och andra som ville dela den politiska makten med partiet) och troskriser (upplösningen av det forna Sovjetunionen, politiska förändringar i Östeuropa och Falun Gong-frågan). Förutom när det gäller Falun Gong-frågan, har nästan alla de tidigare politiska rörelserna använts för att ladda det ondskefulla KKP-spökets batterier och väcka dess begär efter revolution. KKP använde också dessa politiska rörelser för att testa medlemmarna i partiet och eliminera dem som inte uppfyllde partiets krav.

Att döda är också nödvändigt av praktiska skäl. KKP började som en grupp ligister och skurkar som dödade för att skaffa sig makt. När de väl hade börjat kunde de

inte sluta. Konstant terror behövdes för att skrämman människor och tvinga dem att av rädsla acceptera KKP:s totalitära styre.

Sett på ytan kan det verka som om partiet varit "tvunget att döda", att olika incidenter bara råkat irritera det onda KKP-spöket och oavsiktligt utlösa dess mordmekanism. I själva verket syftade dessa händelser till att dölja partiets behov av att döda och att periodiskt dödande är ett måste för KKP. Utan dessa smärtsamma läxor skulle folket kunna tro att KKP höll på att förbättras och sålunda börja kräva demokrati, precis som de idealistiska studenterna gjorde i demokrati-rörelsen 1989. Återkommande slakt vart sjunde eller åttonde år avser att påminna folk om terrorn och varna den yngre generationen – vem som än arbetar mot KKP, vem som

än vill utmana KKP:s absoluta ledarskap, eller försöker berätta sanningen om Kinas historia, kommer att få känna på "järnhanden från proletariatets diktatur".

Dödande har blivit ett av de viktigaste sätten för KKP att upprätthålla sin makt. Om man lade ner sin slaktarkniv skulle människor uppmuntras att hämnas på KKP:s brottsliga gärningar när blodsskulderna ökade. Därför behövde KKP inte enbart ett storskaligt och genomgripande dödande, utan det var också nödvändigt att slakten utfördes på det brutalaste sättet för att effektivt skrämman befolkningen, särskilt i de tidiga skedena när KKP etablerade sitt herravälde.

Eftersom syftet med dödandet var att skapa största möjliga terror, valde KKP ut de mål som skulle förstöras godtyckligt

och utan rationell grund. I varje politisk rörelse användes folkmoordsstrategin. Ta "kuvandet av kontrarevolutionärer" som ett exempel. KKP kuvade egentligen inte de kontrarevolutionära "beteendena", utan snarare de människor som de kallade kontrarevolutionärer. Om man hade låtit värva sig till och tjänstgjort några dagar i den nationalistiska armén (Kuomintang, KMT) men inte deltagit i några som helst politiska aktiviteter efter att KKP tagit makten, så skulle den personen ändå dödas på grund av sin "kontrarevolutionära historia". Under jordreformsprocessen dödade KKP ofta en jordägares hela familj för att "eliminera roten till problemet".

Sedan 1949 har KKP förföljt mer än hälften av Kinas befolkning. Uppskattningsvis 60 till 80 miljoner människor har dött en onaturlig död. Denna siffra överstiger det totala antalet döda i båda världskrigen.

Likt andra kommunistiska länder innefattar KKP:s nyckfulla dödande också att det brutalt dräper sina egna medlemmar för att få bort dissidenter som sätter humanitet före partiets natur. KKP:s terrorstyre riktar lika mycket mot befolkningen som mot dess medlemmar i ett försök att upprätthålla ett "osynligt fort".

I ett normalt samhälle visar människor omsorg och kärlek gentemot varandra, visar respekt och vördnad för livet och tackar Gud. I Östern säger människor: "Gör inte mot andra vad du inte vill att de skall göra mot dig" [4]. I Väst säger människor: "Älska din nästa såsom dig själv" [5]. Tvärtom anser KKP att "historien för alla hittills existerande samhällen är en historia av klasskamp" [6]. För att kunna hålla "kampen" vid liv i samhället måste man generera hat. KKP inte bara tar liv, det uppmuntrar också människor att döda varandra. Man strävar efter att göra människor okänsliga inför andras lidande genom att omge dem med ständigt dödande. Man vill att de ska bli okänsliga av att ofta bli exponerade för omänsklig brutalitet och utveckla mentaliteten att "det bästa man kan hoppas på är att undvika att bli förföljd". Alla dessa lektioner i form av brutalt förtryck gör det möjligt för det kinesiska kommunistpartiet att upprätthålla sin makt.

Utöver förintelse av oräkneliga liv förstör också KKP det kinesiska folkets själ. Många människor uppvisar en betingad reaktion. Så fort KKP höjer slaktarkniven överger dessa människor alla sina principer och sin urskilningsförmåga. Ur ett perspektiv har dessa människors själar dött – något än mer skrämmande än den fysiska döden.

I. Fasansfull massaker

Innan KKP hade tagit makten skrev Mao Zedong: "Vi tillämpar definitivt inte en välvillig politik gentemot kontrarevolutionärer och de kontrarevolutionära klassernas kontrarevolutionära aktiviteter [7]." Med andra ord, redan innan KKP tog över Peking hade man bestämt sig för att agera tyranniskt under den förskönande omskrivningen "Folkets Demokratiska Diktatur". Nedan följer några exempel.

Förtryck av kontrarevolutionärerna samt jordreformer

I mars 1950 tillkännagav KKP "Order för strikt kuvande av kontrarevolutionärer

element", vilket historiskt är känt som rörelsen för "kuvande av kontrarevolutionärerna".

Till skillnad från alla kejsare som beviljade amnesti till hela landet efter att de hade blivit krönta, började KKP döda samma minut som det tog makten. Mao Zedong sade i ett dokument: "Det finns fortfarande många platser där folk är förskrämda och inte vågar döda kontrarevolutionärer öppet i stor skala." [8] I februari 1951 sade KKP:s centralregering att förutom i Zhejiangprovinsen och södra Anhuiprovinsen "skall man i övriga områden där man inte dödar tillräckligt, särskilt i de större och mellanstora städerna, fortsätta att arrestera och döda i stor skala och skall inte sluta för tidigt". Mao rekommenderade till och med att "beträffande kontrarevolutionärerna på landsorten ska fler än en tusendel av befolkningen dödas ... i städerna ska det vara färre än en tusendel". [9] Kinas befolkning var på den tiden ungefär 600 miljoner, vilket innebär att denna "kungliga order" från Mao skulle ha orsakat minst 600 000 dödade. Ingen vet var kvoten en tusendel kom ifrån. Kanske var det en ren nyck när Mao beslutade att dessa 600 000 liv skulle vara tillräckligt för att lägga grunden till att skapa skräck bland folket och sålunda gav ordern om att detta skulle ske.

Huruvida de dödade förtjänade att dö eller inte var något som KKP inte brydde sig om. "Folkrepubliken Kinas regler för att straffa kontrarevolutionärerna" som tillkännagavs 1951 sade till och med att de som spred rykten kunde "avrättas omedelbart".

Samtidigt som förtrycket av kontrarevolutionärer intensivt sattes i verket ägde också jordreformer rum i stor skala. KKP hade faktiskt redan påbörjat jordreformer inom sina ockuperade områden i slutet av 1920-talet. På ytan verkade jordreformerna propagera för ett ideal liknande det som förespråkades under "Det himmelska riket i Taiping" [10], det vill säga att alla skulle ha mark att bruka, men i verkligheten var det bara en ursäkt för att döda. Tao Zhu, som efteråt rankades som nummer fyra i KKP, hade en slogan för jordreformen: "Varje by blöder, varje hushåll krigar", vilket indikerade att jordägarna måste dö i varje by.

Jordreformer kunde ha genomförts utan dödande. Det kunde ha gjorts på samma sätt som då Taiwans regering införde jordreformer, genom att köpa egendom från markägarna. Eftersom KKP ursprungligen var ett gäng banditer och trasproletärer, visste man emellertid bara hur man stal. Av rädsla för att utsättas för hämnd efter rånet behövde KKP naturligtvis döda offren och tillintetgöra källan till oro.

Det vanligaste sättet att döda under jordreformen kallades "kampmötet". KKP fabricerade brott och anklagade markägare eller rika bönder. Allmänheten tillfrågades om hur de skulle straffas. Vissa KKP-medlemmar eller -aktivister var redan utplacerade i folkmassan för att de skulle skrika "Vi ska döda dem!" och markägarna och de rika bönderna avrättades sedan på fläcken. På den tiden klassificerades vem som än ägde mark i byarna som översittare. De som ofta utnyttjade bönderna kallades för grymma översittare; de som ofta hjälpte till att reparera allmänna inrättningar, de som donerade pengar till skolor och till att underlätta efter naturkatastrofer kallades för "snälla översittare"; och de som inte gjorde något

kallades "lugna eller tysta översittare". Klassificeringen var dock meningslös eftersom alla "översittare" blev avrättade omedelbart oavsett vilken kategori de tillhörde.

I slutet av 1952 publicerade KKP uppgifter om att antalet avrättade "kontrarevolutionära element" var omkring 2,4 miljoner. I själva verket var det totala antalet dödade före detta KMT-regerings-ämbetsmän under länsnivå, samt markägare, minst 5 miljoner.

Förtrycket av kontrarevolutionärer och genomförandet av jordreformerna hade tre direkta resultat. För det första eliminerades de lokala ämbetsmän som hade blivit utvalda genom klaners självstyre. KKP dödade all personal som varit ledande i det tidigare systemet och skaffade sig total kontroll över jordbruksområdena genom att inrätta en partiavdelning i varje by. För det andra skaffade man sig stora rikedomar genom stöld och rån under jordreformen och förtrycket av kontrarevolutionärerna. För det tredje blev civilpersoner terroriserade genom det brutala förtrycket av markägare och rika bönder.

Den "Trefaldiga antikampanjen" och den "Femfaldiga antikampanjen"

Jordreformerna och förtrycket av kontrarevolutionärerna riktade sig huvudsakligen mot landsbygden, medan de påföljande "Trefaldiga antikampanjen" och "Femfaldiga antikampanjen" kunde ses som motsvarande folkmord i städerna.

Den "Trefaldiga antikampanjen" inleddes i december 1951 och riktades mot korruption, slöseri och byråkrati bland kadern i KKP. En del korrupta tjänstemän avrättades. Kort efter det skyldes KKP-korruptionen bland dess regeringstjänstemän på frestelser från kapitalister. Följaktligen startades i januari 1952 den "Femfaldiga antikampanjen" mot mutor, skatteflykt, stöld av statlig egendom, fuskbyggen och ekonomiskt spionage mot staten.

Den "Femfaldiga antikampanjen" innebar i grunden att stjäla "kapitalisternas" egendom, eller till och med mörda dem för att komma åt deras pengar. Chen Yi, som då var borgmästare i Shanghai, blev underrättad varje kväll i sin soffa med en kopp te i handen. Han brukade makligt fråga: "Hur många fallskärmsjägare var det idag?", vilket betydde "Hur många afärsmän har hoppat från höga byggnader för att begå självmord?" Inga kapitalister kunde undkomma den "Femfaldiga antikampanjen". De krävdes på "undanhållna" skatter för en period så långt tillbaka som Guangxuperioden (1875-1908) under Qingdynastin (1644-1911), vid den tid då Shanghais kommersiella marknad först etablerades. Kapitalisterna kunde omöjligt ha råd att betala sådana "skatter" ens med hela sin förmögenhet. De hade inget annat val än att ända sina liv, men de vågade inte hoppa i Huangpufloden. Om deras kroppar inte hittades skulle KKP ha anklagat dem för att ha flytt till Hongkong och deras familjemedlemmar skulle då ändå hållas ansvariga för skatterna. Istället hoppade de från höga byggnader och efterlämnade sina lik så att KKP skulle få bevis på deras död. Det sades att folk inte vågade gå nära höga byggnader i Shanghai under den perioden av rädsla för att bli krossade av människor som hoppade från fönstren ovanför.

Enligt *Fakta om de politiska kampan-*

jerna efter grundandet av Folkrepubliken Kina, som 1996 sampublicerades av fyra regeringsorgan, inklusive KKP:s Historieforskningscenter, arresterades fler än 323 100 människor under den "Trefaldiga antikampanjen" och den "Femfaldiga antikampanjen". Över 280 begick självmord eller försvann. Under "Anti-Hu-Fang-kampanjen" 1955 blev fler än 5 000 falskt anklagade, fler än 5 000 arresterade, fler än 60 begick självmord och tolv dog en onaturlig död. I det påföljande förtrycket av kontrarevolutionärer blev över 21 300 människor avrättade och över 4 300 begick självmord eller försvann [11].

Den stora hungersnöden

Den högsta dödsstatistiken noterades under Kinas stora hungersnöd strax efter "Det stora språnget" [9]. Artikeln "Den stora hungersnöden" i boken *Folkrepubliken Kinas historiska dokument* konstaterar: "Antalet onaturliga dödsfall och minskade födslar från 1959 till 1961 beräknas till c:a 40 miljoner ... Kinas befolkningsminskning med 40 miljoner är sannolikt den största hungersnöden i världen under detta sekel." [13]

Den stora hungersnöden kallades förljuget av KKP för en "treårig naturkatastrof". Faktum är att under dessa tre år var väderförhållandena bra, utan vare sig stora naturkatastrofer såsom översvämningar, torka, orkaner, tsunamis, jordbävningar, frost, kyla, hagel eller besvärliga gräs- och poppsvärmar. "Katastrofen" var helt och hållet skapad av människor. Kampanjen "Det stora språnget" krävde att alla i Kina tog del i stålproduktionen, vilket tvingade bönder att låta skörden ruttna på fälten. Trots detta ställde ämbetsmän i alla regioner allt större krav på avkastningen. He Yiran, förste sekreterare i partikommittén i Liuzhous prefektur, lade personligen fram det chockerande avkastningskravet på "65 000 kilo ris per mu" [14] i länet Huanjiang. Det var precis efter sammanträdet i Lushan, då KKP:s antihöger rörelse spreds över hela landet. För att kunna visa att KKP alltid hade rätt, tvångslöste regeringen skördarna som ett slags beskattning i överensstämmelse med dessa överdrivna avkastningar. Följaktligen konfiskerades böndernas alla ransoner av sädeskorn, utsäde och basvaror. När efterfrågan fortfarande inte kunde tillgodoses anklagades bönderna för att gömma skördarna.

He Yiran sade en gång att de måste sträva för att de första plats i konkurrensen om den högsta avkastningen, oavsett hur många människor som skulle dö i Liuzhou. En del bönder berövades allt, med bara några nävar ris kvar gömda i uteddasset. Partikommittén i Xunledistriktet i länet Huanjiang utfärdade till och med ett förbud mot att laga mat för att hindra bönderna från att äta skörden. Milissoldater patrullerade på nätterna. Om de såg skenet från en eld genomfördes husransakan och razzia. Många bönder vågade inte ens koka åtliga vilda örter eller bark, utan svalt ihjäl.

Under tiden av svält tidigare i historien brukade regeringen erbjuda risgröt, fördela skörden och låta offren fly från svälten. Men KKP betraktade flykt från svälten som en vanära för partiet och beordrade milissoldater att blockera vägar för att hindra offren att fly. När bönderna var så hungriga att de snodde åt sig gryn från sädespederna gav KKP order om att skjuta

mot massan för att kuva rånandet och stämplade sedan de dödade som kontrarevolutionära element. Ett stort antal bönder svalt ihjäl i många provinser, däribland Gansu, Shandong, Henan, Anhui, Hubei, Hunan, Sichuan och Guangxi. Trots det tvingades de hungriga bönderna att delta i bevattningsarbete, dammkonstruktioner och stålproduktion. Många föll ihop medan de arbetade och reste sig aldrig igen. De som till slut överlevde hade ingen kraft att begrava de döda. Många byar dog ut helt när den ena familjen efter den andra svalt ihjäl.

Under de allvarigaste perioderna av hungersnöd i Kinas historia före KKP, förekom det att familjer bytte barn med varandra för att äta dem, men det hade inte tidigare förekommit att man åt sina egna barn. Men under KKP:s styre drevs folk till att äta dem som dog, slakta dem som flydde från andra regioner och till och med döda och äta sina egna barn. Författaren Sha Qing skildrade följande scen i sin bok *Yi Xi Da Wan (Ett obskyr sumpland)*: i en bondes familj blev fadern kvar med bara sin son och dotter under den stora hungersnöden. En dag kördes dottern ut ur huset av fadern. När hon kom tillbaka kunde hon inte hitta sin yngre bror, men hon såg något som såg ut som ister flyta i kitteln och en hög med ben jämte ugnen. Flera dagar senare fyllde pappan på mer vatten i kitteln och bad sin dotter komma närmare. Flickan blev rädd och vädjade till fadern från andra sidan dörren, "Snälla pappa, ät inte upp mig. Jag kan samla ved och laga mat till dig.. Om du äter mig kan ingen göra det åt dig."

Den slutliga omfattningen och det totala antalet tragedier sådana som denna är okänt. Men KKP förvånade dem och fick dem att framstå som något ädelt och hedervärt. Partiet hävdade att KKP ledde folket att modigt bekämpa "naturkatastroferna" och fortsatte att slå sig för bröstet i skönmålandet av sig självt som "fantastiskt, ärorikt och korrekt".

Efter att mötet i Lushan hållits 1959 framtogs general Peng Dehuai [15] sin makt eftersom han ställt upp för folket. En grupp regeringsambetsmän och kadrer som vågade säga sanningen blev avlägsnade från sina poster, internerade och föremål för utredning. Efter det vågade ingen säga sanningen. Istället för att rapportera sanningen under den stora hungersnöden, dölde människor, för att skydda sina positioner, fakta kring dödsfall till följd av svälten. Gansuprovin sen vägrade till och med att ta emot matsändningar från Shanxi-provin sen, och påstod att Gansu hade ett för stort matöverskott.

Den stora hungersnöden var också ett kvalifikationstest för KKP:s kadrer. Enligt partiets kriterier var de kadrer som hade stått emot att säga sanningen, trots att tiotals miljoner människor svalt ihjäl, säkerligen "kvalificerade". Med detta test bakom sig kom KKP att stärka sin tro på att ingenting, såsom mänskliga känslor eller himmelska principer, skulle kunna bli psykologiska bördor som hindrade dessa kadrer från att följa partilinj en. Efter den stora hungersnöden deltog de ansvariga ämbetsmännen i olika provinser i självkritiken endast som en formalitet. Li Jingquan, KKP:s sekreterare i Sichuan-provin sen, där miljontals människor svalt ihjäl, befordrades till förste partisekreterare i KKP:s sydvästra ämbetsdistrikt.

Från Kulturrevolutionen och massakern på Himmelska Fridens Torg till Falun Gong

Kulturrevolutionen inleddes officiellt den 16 maj 1966 och varade till 1976. Denna period kallades till och med av KKP för den "tioåriga katastrofen". Senare sade Hu Yaobang, före detta partisekreterare, i en intervju med en jugoslavisk journalist: "På den tiden var nästan 100 miljoner människor berörda, vilket var en tiondel av Kinas befolkning."

I publikationen *Fakta från de politiska kampanjerna efter grundandet av Folkrepubliken Kina* rapporterades följande: "1 maj 1984, efter 31 månaders intensiv utredning, verifiering och omkalkylering av KKP:s Centralkommitté, var de siffror som var kopplade till Kulturrevolutionen följande: fler än 4,2 miljoner människor internerades och blev föremål för utredning, fler än 1 728 000 människor dog en onaturlig död, 135 000 stämplades som kontrarevolutionärer och avrättades, 237 000 döddes, 7 030 000 blev invaliderade efter väpnade attacker och 71 200 familjer utdraderades." Statistik sammanställd från länsannaler visar att 7,73 miljoner människor dog en onaturlig död under Kulturrevolutionen.

Förutom att människor misshandlades till döds, utlöste starten på Kulturrevolutionen en våg av självmord. Många berömda intellektuella, däribland Lao She, Fu Lei, Jian Bozan, Wu Han och Chu Anping, ändade sina egna liv i början av Kulturrevolutionen.

Kulturrevolutionen var den mest vanvettiga vänsterperioden i Kina. Att döda blev ett tävlingsinriktat sätt att visa sin ståndpunkt när det gällde revolutionen, så slakten av "klassfiender" var extremt grym och brutal.

Policyn om "reform och öppenhet" ökade kraftigt cirkulationen av information, vilket gjorde det möjligt för många utländska reportrar att bevitna massakern på Himmelska Fridens Torg 1989 och sända tv-rapporter som visade hur stridsvagnar jagade och krossade högskolestudenter till döds.

Tio år senare, den 20 juli 1999, påbörjade Jiang Zemin förföljelsen av Falun Gong. I slutet av 2002 bekräftade intern information från kinesiska regeringskällor att de dolda dödsfallen i häkten, tvångsarbetsläger, fängelse och mentalsjukhus översteg 7 000, vilket innebär ett genomsnitt på sju dödsfall per dag.

Nuförtiden tenderar KKP att döda mycket mindre än i det förflutna, då miljoner eller tiotals miljoner mördades. Det finns två viktiga orsaker till detta. För det första har partiet förvranget sinna hos det kinesiska folket genom partikulturen så att de nu är mer fogliga och cyniska. För det andra har Kinas ekonomi på grund av omätlig korruption och partitjänstemännens förskingring blivit ett slags "transfusionsekonomi" som är beroende av utländskt kapital för att bibehålla ekonomisk tillväxt och social stabilitet. KKP minns tydligt de ekonomiska sanktioner som följde på massakern på Himmelska Fridens Torg och de vet att öppet dödande skulle resultera i ett tillbakadragande av utländskt kapital, vilket i sin tur skulle försätta den totalitära regimen i fara.

Trots det har KKP aldrig gett upp slaktandet bakom kulisserna, men dagens KKP spar inte någon möda när det gäller att dölja de blodiga bevisen.

II. Extremt grymma sätt att döda

Allt som KKP gör tjänar bara ett syfte: att vinna och bibehålla makt. Dödandet är ett mycket viktigt sätt för KKP att bibehålla sin makt. Ju fler människor som döddes och ju grymmare mordet var, desto större var skrämseverkan. Detta slags terror startade redan före kriget mellan Kina och Japan.

Massaker i norra Kina under kriget mellan Kina och Japan

När USA:s tidigare president Hoover rekommenderade boken *Enemy Within (Den inre fienden)* av Fader Raymond J. De Jaegher [16], sade han att boken avslöjade kommuniströrelsens nakna terror. Han rekommenderade den till alla som ville förstå en så ond kraft i denna värld.

I boken berättade De Jaegher om hur KKP använde våld för att skrämmaniskor till underkastelse. En dag krävde till exempel KKP att alla skulle gå till byns torg. Lärare ledde barnen till torget från skolan. Syftet med samlingen var att se på när 13 patriotiska unga män skulle dödas. Efter att ha tillkännagivit påhittade anklagelser mot offren beordrade KKP de skräckslagna lärarna att leda barnen till att sjunga patriotiska sånger. Under det att sångerna sjöngs framträdde inga dansare på scenen, men däremot en bödel som höll en vass kniv i sina händer. Bödeln var en vildsint, robust ung kommunist soldat med starka armar. Soldaten gick bakom det första offret, lyfte snabbt den stora vassa kniven och högg nedåt, och det första huvudet föll till marken. Blod sprutade som en fontän medan huvudet rullade på marken. Barnens hysteriska sång förvandlades till kaotiska skrik och gråt. Läraren höll takten och försökte hålla sångerna igång; hennes klocka hördes ringa om och om igen i kaoset.

Bödeln högg 13 gånger och 13 huvuden föll till marken. Efter det kom många kommunist soldater fram och skar upp offrens bröst och tog ut deras hjärtan för att festa på. All denna brutalitet utfördes framför barnen. Barnen blev helt bleka av terrorn, och några började kräkas. Läraren skällde ut soldaterna och ställde upp barnen på linje för att återvända till skolan.

Efter det såg De Jaegher ofta barn som tvingades bevittna dödande. Barnen vandes vid de blodiga scenerna och blev känslolösa inför dödandet; några började till och med att tycka om spänningen.

När KKP tyckte att vanligt dödande inte var tillräckligt skräckinjagande och spännande uppfann de alla sorters grymma tortyrmeter. Man tvingade till exempel någon att svälja en stor mängd salt utan att låta honom dricka något vatten – offret led tills han dog av törst; någon kläddes av naken och tvingades rulla på krossat glas; någon kastades i ett hål som man vintertid gjort i en frusen flod – offret antingen frös ihjäl eller drunknade.

De Jaegher skrev att en KKP-medlem i Shanxi-provin sen uppfann en hemsk tortyrmeter. En dag när denne man vandrade omkring i staden stannade han framför en restaurang och stirrade på ett stort kokkärl. Senare köpte han flera gigantiska kärl och arresterade omedelbart några människor som var emot KKP. Under den hastiga rättegången fylldes kärnen med vatten och upphettades till kokning. Tre offer kläddes

av nakna och slängdes i kärnen för att sedan kokas ihjäl efter rättegången. I Pingshan bevitnade De Jaegher en far som flåddes levande. KKP-medlemmarna tvingade sonen att se på och delta i den omänskliga tortyren, att se sin far dö i oändlig smärta och lyssna till sin fars skrik. KKP-medlemmarna hällde vinäger och syra på faderns kropp och sedan flåddes han snabbt helt och hållet. De började från ryggen, sedan upp till skulderna och snart var hela hans kropps flådd, kvar var endast huvudets skinn. Fadern dog inom några minuter.

Den röda terrorn under "Röda augusti" och kannibalismen i Guangxi

Efter att ha fått total kontroll över landet slutade KKP inte alls med sitt våld. Under Kulturrevolutionen blev det värre.

Den 18 augusti mötte Mao Zedong rödgardisternas representanter i tornet vid Himmelska Fridens Torg. Song Binbin, dotter till kommunistledaren Song Renqiong, satte rödgardisternas armbindel på Maos arm. När Mao fick höra Song Binbins namn, vilket betyder vänlig och artig, sa han: "Vi behöver mer våld". Song bytte därför namn till Song Yaowu (betyder bokstavligt "vill ha våld").

Snart spreds våldsamma och beväpnade attacker snabbt över hela landet. Den yngre generationen som var utbildad inom kommunistisk ateism hade inga samvetskval och ingen fruktan. Under direkt ledning av KKP och vägledade av Maos instruktioner, började rödgardisterna, vilka var fanatiska och okunniga, och placerade sig själva över lagen, att slå människor och plundra deras hem över hela landet. I enlighet med en folkmordspolicy utplånades i många områden alla de "fem svarta klasserna" (godsägare, rika bönder, kontrarevolutionärer, dåliga element och högeranhängare) och deras familjemedlemmar. Ett typiskt exempel var i Daxing nära Peking, där totalt 325 personer döddes i 48 brigader tillhörande 13 folkkommuner under perioden 27 augusti till första september, 1966. Den äldsta som döddes var 80 år och den yngsta var bara 38 dagar. 22 hela hushåll döddes – ingen skonades.

Att en människa slogs till döds var en vanlig syn. På Shatan-gatan torterade en grupp rödgardister en gammal kvinna med metallkedjor och läderbälten tills hon inte kunde röra sig längre, likväl hoppade en kvinnlig rödgardist på hennes kropp och stampade på hennes mage. Den gamla kvinnan dog på platsen... När rödgardisterna genomskötte en "godsägarfrus" (en ensam änka) hem nära Chongwenmeng, tvingade de alla grannar att ta med varsin kastrull med kokande vatten till platsen. De hällde sedan det kokande vattnet innanför den gamla damens krage tills hennes kropp var kokt. Flera dagar senare hittades den gamla damen död i rummet och hennes kropp var täckt av maskar... Det fanns många olika sätt att döda, till exempel att slå ihjäl med batonger, att skära med skärar och att strypa till döds med rep... Det mest brutala var det sätt på vilket spädbarn döddes: mördaren stod på ett av spädbarnets ben och drog i det andra benet så att barnet slets itu i två halvor. (*Undersökning av Daxing-massakern* av Yu Luowen) [17]

Kannibalismen i Guangxi var till och med mer omänsklig än Daxing-massakern. Skribenten Zheng Yi, författare till boken *Scarlet Memorial*, beskrev hur kan-

nibalismen utvecklades i tre stadier [18].

Det första var inledningsstadiet när terrorn var hemlig och dunkel. Länsannaler dokumenterade en typisk scen: vid midnatt smög mördarna på tå för att hitta stift offer och skära upp honom för att ta ut hjärta och lever. Eftersom de var oerfarna och var tvungna att gå tillbaka igen. När de väl hade kokat hjärtat och levern tog några med sig sprit hemifrån, några tog med sig kryddor och sedan åt alla mördarna människoorganen under tystnad i ljuset från ugnsliden.

Det andra stadiet var kulmen, när terrorn blev öppen och offentlig. Under detta stadium hade rutinerade mördare fått erfarenhet av att ta ut hjärta och lever medan offret fortfarande levde. De lärde andra och förfinade sin teknik till perfektion. När mördarna till exempel skar upp en levande människas behövde de bara skära ett kors i offrets mage, trampa på kroppen (om offret var fastbundet vid ett träd knäde mördarna offret i nedre delen av buken) och hjärtat och andra organ föll helt enkelt ut. Den mördare som var i ledarställning var berättigad till hjärtat, levern och genitalierna, medan de andra fick ta det som blev över. Dessa makabra scener pryddes med hissade flaggor och slogans.

Det tredje stadiet var galenskap. Kannibalism blev en omfattande och vida spridd rörelse. I länet Wuxuan åt människor på ett sinnessjukt vis andra människor, likt vilda hundar som äter lik under en epidemi. Ofta blev offren först "officiellt kritiserade", vilket alltid åtföljdes av dödande och därpå kannibalism. Så fort som ett offer föll till marken, dött eller levande, tog folk fram knivarna som de hade förberett, omringade offret och skar av den kroppsdelen de kunde få tag på. Vid det här stadiet var vanliga medborgare helt involverade i kannibalism. "Klasskampens" orkan blåste bort all känsla för synd och mänsklig natur från människornas sinnen. Kannibalismen spred sig som en epidemi och människor njöt av kannibaliska festmåltider. Vilken kroppsdelen som helst var ätlig, inklusive hjärta, kött, lever, njurar, armbågar, fötter och senor. Människokroppar tillagades på många sätt, exempelvis kokning, ångkokning, wokning, ugnsbakning, stekning och grillning... Folk drack sprit eller vin och spelade spel medan de åt människokroppar. Under kulmen av denna rörelse erbjöd till och med kafeterian hos den högsta statsorganisationen, Wuxuan läns revolutionskommitté, maträtter med människor.

Läsare bör inte missta sig och tro att sådana kannibaliska fester var ett helt oorganiserat beteende hos folket. KKP var en totalitär organisation som kontrollerade varje cell i samhället. Utan KKP:s uppmaning och manipulation hade kannibalism aldrig kunnat existera.

En sång som skrevs av KKP för att prisas sig självt lyder: "Det gamla samhället [19] förvandlade människor till spöken, det nya samhället förvandlade spöken till människor." Detta dödande och dessa kannibaliska fester visar oss dock att KKP kunde förvandla en människa till ett monster eller en djävul, eftersom KKP i sig självt är grymmare än vilket monster eller vilken djävul som helst.

Förföljelsen av Falun Gong

Under det att det kinesiska folket har gått in i en era av datorer och rymdresor och

kan tala i smyg om mänskliga rättigheter, frihet och demokrati, tror många att de kusliga och avskyvärda grymheterna hör till det förflutna. Att KKP har iklätt sig civila kläder och är redo att förena sig med omvärlden.

Men det är långt ifrån sanningen. När KKP upptäckte att det finns en grupp människor som inte räds deras grymma tortyr och dödande, blev de metoder de använder än mer vansinniga. Den grupp som har förföljts på det här sättet är Falun Gong.

Rödgardisternas våld och kannibalismen i Guanxiprovinsen inriktade sig på att eliminera offrets kropp och att döda en människa långsamt under flera minuter eller flera timmar. Falun Gong-utövare följts för att tvinga dem att ge upp sin tro på Sanning, Godhet och Tålmod. Dessutom varar den grymma tortyren i flera dagar, flera månader eller till och med flera år. Det uppskattas att fler än 10 000 Falun Gong-utövare har dött till följd av tortyr.

Falun Gong-utövare som har lidit av alla sorters tortyr och lyckats fly från dödens käftar har dokumenterat fler än 100 grymma tortyrmetoder. Följande är bara några få exempel.

Grym misshandel är den mest använda tortyrmetoden för att kränka Falun Gong-utövare. Polis och ledarfångar slår utövare och eggar andra fångar att slå utövare. Många utövare har blivit döva av misshandeln, deras yttre öronvävnader har slitits av, deras önglober har krossats, deras tänder har krossats, skalle, ryggrad, bröstorg, nyckelben, bäckenben, armar och ben har brutits; armar och ben har det, på grund av slagen, blivit nödvändigt att amputera. En del torterare nypor hänsynslöst och krossar manliga utövaras testiklar och sparkar på kvinnliga utövaras könsorgan. Om utövarna inte ger upp fortsätter torterarna att slå tills utövarnas hud slits av med gapande öppna kötsår. Utövaras kroppar blir fullständigt deformerade av tortyren och täckta av blod. Trots detta håller vakterna saltvatten på dem och fortsätter att ge dem stötar med elektriska batonger. Lukt av blod och bränt kött blandas och de kvalfyllda skriken är försvivade. Samtidigt använder torterarna plastpåsar för att täcka utövarnas huvuden och försöker få dem att ge upp av rädsla för att kvävas.

Elchocker är en annan metod som ofta används för att tortera Falun Gong-utövare i kinesiska tvångsarbetsläger. Polis använder sig av elbatonger för att chocka utövaras känsliga kroppsdelar som till exempel mun, skalle, bröst, genitalier, höfter, lår, fotsulor, kvinnliga utövaras bröst, och manliga utövaras penis. En del poliser chockar utövare med flera elbatonger samtidigt tills man kan känna lukten av bränt kött och de skadade kroppsdelarna blivit svarta och lila. Ibland elchockas huvud och anus samtidigt. Polis använder ofta tio eller fler batonger samtidigt för att slå utövare under en längre tid. En elbatong har normalt tiotusentals volts spänning. När den används avger den ett blått ljus och ett statiskt ljud. När den elektriska strömmen går igenom en människas kropp känns det som om man blir bränd eller biten av ormar. Varje chock är mycket plågsam, som ett ormbett. Offrets hud blir röd, söndrig, bränd och sårren varar sig. Det finns också mer kraftfulla batonger med högre spänning som gör att offret känner det som om han blir slagen i huvudet med en hammare.

Polis använder också tända cigaretter för att bränna utövaras händer, ansikten,

fotsulor, bröst, rygg, bröstvårtor och så vidare. De använder cigarettändare till att bränna utövaras händer och könsorgan. Specialgjorda järnstänger hettas upp i elugnar tills de är rödgylade. Sedan används de för att bränna utövaras ben. Polis använder även träkol för att bränna utövaras ansikten. En utövare som efter att redan ha utstått grym tortyr fortfarande hade puls och andning brändes ihjäl av polis. Polisen påstod sedan att han dog av självbränning.

Polis slår på kvinnliga utövaras bröst och könsorgan. De våldtar och gruppvåldtar kvinnliga utövare. Dessutom klär poliser av kvinnliga utövare och kastar in dem i fängelseceller med manliga fångar som sedan våldtar dem. De använder elbatonger för att chocka deras bröst och könsorgan. De använder cigarettändare för att bränna deras bröstvårtor, stoppar in elbatonger i utövaras vagina för att chocka dem. De knyter ihop fyra tandborstar, stoppar in dem i kvinnliga utövaras vagina, och gnider och vrider tandborstarna. De krokrokar fast kvinnliga utövaras könsdelar i järnkrokar. Kvinnliga utövaras händer sätts i handfängsel bakom ryggen och utövaras bröstvårtor hakas upp i linor som man kör elström igenom.

De tvingar Falun Gong-utövare att bära "tvångströjor" [20] och korsbinder sedan deras armar bakom ryggen. De drar upp deras armar över skulderna till framsidan av bröstet, binder utövarnas ben och hänger dem utanför fönstret. Samtidigt trycker de in tygtrasor i utövarnas munnar, sätter på dem hörlurar och spelar oupphörligt meddelanden som förtalar Falun Gong. Enligt ett ögonvittne får de som utstår denna sorts tortyr snabbt brutna armar, senor, skuldror, handleder och armbågar. Den som torteras så här under en längre tid får sin ryggrad avbruten och dör i kvalfylld smärta.

De slänger också ner utövare i fängelsehålor som är fyllda med avloppsvatten. De hamnar i bambustickor under utövarnas fingernaglar och tvingar dem att bo i fuktiga rum fulla med rött, grönt, gult, vitt och annat mögel i tak, golv och väggar, vilket orsakar varbildningar i deras skadade kroppsdelar. De låter hundar, ormar och skorpioner bita utövare, och de injicerar utövarnas med droger som skadar nervsystemet. Detta är bara några av de sätt som används för att tortera Falun Gong-utövare i arbetslägren.

III. Grym kamp inom partiet

Eftersom KKP enar sina medlemmar med partiets natur, snarare än moral och rättvisa som grund, så är medlemmarnas, särskilt de äldre funktionärernas, lojalitet mot den högste ledaren en central fråga. Partiet måste skapa en atmosfär av skräck genom att döda sina medlemmar. De överlevande ser då att när diktatorn vill att någon ska dö så dör också den personen på ett mycket tragiskt sätt.

De inre striderna inom kommunistpartiet är välkända. Alla medlemmar i det ryska kommunistpartiets politbyrå under de två första mandatperioderna, förutom Lenin, som hade dött, och Stalin själv, avrättades eller begick självmord. Tre av fem marskalkar avrättades, tre av fem överbefälhavare avrättades, alla tio ställföreträdande överbefälhavare avrättades, 57 av 85 armékårsbefälhavare avrättades

och 110 av 195 divisionsbefälhavare avrättades.

KKP förespråkar "brutal kamp och obarmhärtiga attacker". Den taktiken gäller inte bara personer utanför partiet. Redan under den revolutionära perioden i Jiangxiprovinsen hade KKP dödat så många medlemmar i den Antibolsjevikkiska kåren [21] att bara ett fåtal överlevde och kunde slåss i kriget. I Yan'an genomförde partiet en "Korrigeringskampanj". Senare, efter att partiet etablerat sig politiskt, eliminerades Gao Gang, Rao Shushi [22], Hu Feng och Peng Dehuai. Vid tiden för Kulturrevolutionen hade nästan alla höga medlemmar eliminerats. Ingen av KKP:s generalsekreterare gick ett gott slut till mötes.

Liu Shaoqi, före detta kinesisk president, en gång i tiden "nummer två" i landet, dog på ett miserabelt sätt. På hans 70-årsdag gav Mao Zedong och Zhou Enlai [23] en order till Wang Dongxing (Maos främste livvakt) om att ge Liu Shaoqi en radio i födelsedagspresent så att han skulle kunna höra den officiella rapporten från den tolfte Centralkommitténs åttonde plenum som sade: "Uteslut för alltid förrädaren, spionen och överlöparen Liu Shaoqi från partiet och fortsätt avslöja och kritisera Liu Shaoqi och hans medbrottslingars brottliga svek och förräderi."

Liu Shaoqi bröts omedelbart ner mentalt och hans sjukdom förvärrades snabbt. Eftersom han var sängbunden under lång tid och inte kunde röra sig, drabbades han av smärtsamma, variga liggsår. När han hade svåra smärtor brukade han ta tag i kläder, föremål, eller i andra människors armar, och inte släppa taget och därför placerade man helt enkelt en hårdplastflaska i vardera handen. När han dog hade hans grepp gjort att dessa plastflaskor fått formen av timglas.

I oktober 1969 hade Liu Shaoqis kropp redan börjat ruttna överallt och luktade illa. Han var tunn som en sticka och döende. Men den särskilde inspektören från partiets Centralkommitté lät honom inte duscha eller vända på kroppen för att byta kläder. I stället tog de av honom alla kläder, svepte in honom i ett täcke, skickade honom med flyg från Peking till Kaifeng och låste in honom i källaren i en fästning. När han hade hög feber underlät de inte bara att ge honom medicin utan skickade också bort medicinsk personal. När Liu Shaoqi dog hade hans kropp degenererat fullständigt och han hade halvmeterlångt, ovärdat, vitt hår. Två dagar senare kremades han som en person med en mycket smittsam sjukdom. Sängkläder, kudde och andra saker som han lämnade efter sig brändes likaså. På Lius dödsbevis står det; Namn: Liu Weihuang, Yrke: arbetslös, Dödsorsak: sjukdom. KKP torterade landets president till döds på detta sätt utan att ens ange ett tydligt skäl.

IV. Export av revolutionen, mord på människor utomlands

Förutom att med en rad olika metoder och med stor lust döda människor i Kina och inom partiet deltog KKP, genom att exportera "revolutionen", också i mord på människor utomlands, däribland kineser boende i andra länder. Röda khmererna är ett typiskt exempel.

Pol Pots Röda khmerer existerade bara under fyra år i Kambodja. Inte desto min-

dre dödades från 1975 till 1978 fler än två miljoner människor, varav 200 000 kineser, i detta lilla land som hade en befolkning på bara åtta miljoner.

Röda khmerernas brött är oräknliga, men vi skall inte diskutera dem här. Däremot måste vi diskutera deras förhållande till KKP.

Pol Pot dyrkade Mao Zedong. Med början 1965 besökte han Kina vid fyra tillfällen för att personligen lyssna till Mao Zedongs undervisning. Redan 1965 tillbringade Pol Pot tre månader i Kina. Med honom diskuterade Chen Boda och Zhang Chunqiao teorier såsom "politisk makt växer ur gevärspipor", "klasskamp", "proletariats diktatur" och så vidare. Dessa teorier utgjorde sedan grunden för hans styre av Kambodja. Efter att ha återvänt till Kambodja bytte Pol Pot namn på sitt parti till Kambodjanska kommunistpartiet och etablerade många revolutionära baser enligt KKP:s modell för att omringa städer från landsbygden.

År 1968 etablerade Kambodjanska kommunistpartiet officiellt en armé. I slutet av 1969 bestod den av drygt 3 000 man, men 1975, före attacken och belägringen av Phnom Penh, hade den blivit en välutrustad stridsmaskin om 80 000 soldater. Detta var helt och hållet tack vare KKP:s stöd. I boken *Dokumentär om att stödja Vietnam och bekämpa Amerika* av Wang Xiangen [24] uppges att Kina år 1970 gav Pol Pot vapenutrustning till 30 000 soldater. I april 1975 intog Pol Pot den kambodjanska huvudstaden och två månader senare reste han till Peking för att besöka KKP och ta emot instruktioner. Det är uppenbart att Röda khmerernas dödande inte hade kunnat genomföras om det inte hade understöts av KKP:s teorier och materiella bidrag.

Till exempel, efter att prins Sihanouks två söner dödades av det Kambodjanska kommunistpartiet, skickade partiet honom lydigt till Peking på order av Zhou Enlai. Det var allmänt känt att när Kambodjanska kommunistpartiet dödade människor så "dödade det till och med fostret" för att förebygga eventuella problem i framtiden. Pol Pot lydde dock Zhou Enlai utan protester.

Zhou Enlai kunde rädda Sihanouk med ett enda ord, men KKP protesterade inte mot att fler än 200 000 kineser dödades av den kambodjanska kommunistpartiet. Vid den tiden sökte sig de kinesiska kambodjanerna till den kinesiska ambassaden för att få hjälp, men ambassaden ignorerade dem.

I maj 1998, då etniska kineser dödades och våldtogs i stor skala i Indonesien, sade KKP inte ett ord. Man erbjöd ingen hjälp och blockerade till och med nyheter om detta i Kina. Det verkar som om KKP inte alls bryr sig om utlandskineser; man erbjöd inte ens humanitär hjälp.

V. Tillintetgörande av familjen

Det är omöjligt att veta hur många kineser som mist livet i KKP:s politiska kampanjer. På grund av informationsblockad och barriärer mellan olika regioner, etniska grupper och lokala dialekter så finns det ingen möjlighet att genomföra statistiska undersökningar. Den kommunistiska regimen skulle aldrig genomföra en sådan undersökning eftersom det då skulle gräva sin egen grav. KKP föredrar

att utelämnat detaljerna när det skriver sin egen historia.

Hur stort antal familjer som KKP har skadat är ännu svårare att få klarhet i. I en del fall dog en person och familjen lämnades splittrad. I andra fall dog hela familjen. I en del fall dödades ingen, men många tvingades till skilsmässa. Far och son, mor och dotter tvingades ta avstånd från varandra. Somliga blev invaliderade, en del blev galna och andra dog unga på grund av tortyr. Dokumentationen av dessa familjetragedier är mycket bristfällig.

Japanbaserade *Yomiuri News* rapporterade en gång att mer än halva den kinesiska befolkningen har utsatts för förföljelse av KKP. Om så är fallet uppgräver antalet familjer till över 100 miljoner.

Zhang Zhixin [25] har blivit ett känt namn hos den kinesiska allmänheten i och med den stora mängden artiklar som skrivits om hennes öde. Många vet att hon utsattes för fysisk och psykisk tortyr samt gruppvåldtäkter. Till slut drevs hon till vansinne och sköts ihjäl efter att man skurit av hennes tunga. Men många kanske inte vet att det finns ännu en grym historia bakom denna tragedi – "kurs för dödsdömdas familjemedlemmar".

Zhang Zhixins dotter Lin Lin minns följande händelse från våren 1975:

"En person från domstolen i Shenyang sade med hög röst: "Din mor är en hårdnackad kontrarevolutionär. Hon vägrar att låta sig reformeras och är oförfärligt envis. Hon är emot vår store ledare ordförande Mao, emot den oövervinnliga Mao Zedongs tankar och emot ordförande Maos proletära, revolutionära inriktning. Det ena brottet på det andra gör att vår regering överväger att skärpa straffet. Om hon avrättas, vilken är din inställning till det?" Jag blev överraskad och visste inte vad jag skulle svara. Mitt hjärta brast. Jag försökte hålla mig lugn och kämpade för att inte tårarna skulle rinna. Min far hade sagt åt mig att vi inte fick gråta inför andra eftersom vi då inte skulle ha någon möjlighet att ta avstånd från min mor. Min far svarade i mitt ställe: "Om så är fallet är regeringen fri att göra vad den finner nödvändigt."

Personen från domstolen frågade igen: "Kommer ni att hämta hennes kropp om hon avrättas? Kommer ni att hämta hennes tillhörigheter i fängelset? Jag sänkte blicken och sade ingenting. Min far svarade i mitt ställe igen: "Vi behöver ingenting" ... Min far höll mig och min bror i handen och vi lämnade motellet. Stapplande gick vi hem i den vinande snöstormen. Vi lagade ingen mat utan far delade bara ett hårt majsbröd och gav till mig och min bror. Han sade: "Åt upp och gå och lägg er tidigt." Jag lade mig tyst på sängen. Far satt på en stol och stirrade in i ljuset som i dimma. Efter ett tag tittade han på sängen och trodde att vi sov. Han reste sig upp, öppnade försiktigt en resväska vi tagit med oss från vårt gamla hem i Shenyang och tog fram ett foto av min mor. Han såg på det och kunde inte hålla tillbaka tårarna.

Jag klev ur sängen, lade mitt huvud i min fars armar och började gråta ljudligt. Min far klappade mig och sade:

"Gör inte så, vi får inte låta grannarna höra det." Min bror vaknade av min gråt. Far höll hårt om mig och min bror. Jag vet inte hur mycket vi grät den natten, men vi kunde inte gråta fritt. [26]

En universitetslektor hade en lycklig familj, som dock råkade ut för en katastrof under den period när man skulle gottgöra högeranhängarna. Vid tiden för anti-höger rörelsen hade hans hustru sällskapet med en man som var stämplad som högerman. Hennes älskade sändes sedermera till ett avlägset område och fick lida svårt. Eftersom hon som ung flicka inte kunde följa med gav hon upp sin kärlek och gifte sig med lektorn. När hennes älskade till slut kom tillbaka till sin hemstad kunde inte kvinnan, som nu var mor till flera barn, leva med sitt svek i det förlutna. Hon insisterade på att skilja sig från sin man för att lindra sitt dåliga samvete. Lektorn var då 50 år gammal. Han kunde inte acceptera denna plötsliga förändring och blev galen. Han klädde av sig alla kläder och rusade runt överallt för att finna en plats att starta på nytt. Till slut lämnade hans fru honom och barnen. De smärtsamma separationer som påbjudits av KKP är ett obösligt problem och en obotlig social sjukdom där den ena separationen avlöser den andra.

Familjen är den grundläggande enheten i det kinesiska samhället. Det är också den traditionella kulturens sista försvar mot partiets kultur. Därför är den skada som åsamkas familjen det grymmaste i KKP:s historia av dödande.

Eftersom KKP kontrollerar alla samhällsresurser får en person som blivit klassad som motståndare till diktaturen genast försörjningsproblem, anklagas av alla i samhället och förlorar sin värdighet. På grund av att de behandlas orättvist är för dessa oskyldiga människor familjen den enda tillflykten där de kan få tröst. Partiets policy att "släktingar drabbas" hindrar familjemedlemmarna från att ge sitt stöd eftersom också de då riskerar att bli stämplade som fiender till diktaturen. Zhang Zhixin, till exempel, tvingades till skilsmässa. För många är familjemedlemmars förräderi, angiveri, offentliga kritik eller avståndstagande det som till slut knäcker dem. Många har begått självmord till följd av detta.

VI. Dödandets mönster och konsekvenser

KKP:s ideologi om dödande

KKP har alltid utmålrat sig som talangfullt och kreativt i sitt utvecklande av marxism-leninismen, men i verkligheten utvecklade KKP, på ett kreativt sätt, en ondska som saknar motstycke i historien och runt om i världen. Partiet använder den kommunistiska ideologin om social enighet för att vilsleda allmänheten och de intellektuella. Det tar de möjligheter som vetenskap och teknologi erbjuder när det gäller att underminera människors tro och förespråka total ateism. Det använder kommunismen för att förneka privat äganderätt och använder Lenins teori om våldsam revolution för att styra landet. På samma gång förenar och förstärker det den ondskefullaste delen av kinesisk kultur, vilken avviker från huvudströmmen inom kinesisk tradition.

KKP uppfann en komplett teori och en organisation för "revolution" och "ständig revolution" under proletariats diktatur; det använde detta system för att förändra samhället och befäste partiets diktatur. Teorin har två beståndsdelar – ekonomisk bas och överbyggnad under proletariats diktatur, i vilken den ekonomiska basen bestämmer överbyggnaden, medan överbyggnaden i sin tur har återverknings på den ekonomiska basen. För att stärka överstrukturen, särskilt partiets makt, måste det starta revolutionen från den ekonomiska basen, vilket innefattar:

- 1) Dödande av jordägare för att lösa produktionsförhållandena [27] på landsbygden
- 2) Dödande av kapitalister för att lösa produktionsförhållandena i städerna

Inom överbyggnaden genomförs också dödandet gång på gång för att upprätthålla partiets absoluta ideologiska kontroll. Detta innefattar:

- 1) Att lösa problemet med intellektuella politiska attityd gentemot partiet.

KKP har under lång tid lanserat en mångfald kampanjer för att reformera de "intellektuella tankar". De har anklagat intellektuella för bourgeoisens individualism, bourgeoisens ideologier, icke-politiska ståndpunkter, klasslös ideologi, liberalism etc. KKP berövade de intellektuella deras värdighet genom att hjärtvätta dem och eliminera deras samvete. KKP var nära att fullständigt eliminera fritt tänkande och många andra goda egenskaper hos de intellektuella, däribland traditionen att ge en röst åt och hänga sig åt att upprätthålla rättvisan. Den traditionen lär ut: "Att inte vika av från sin föresats när man är fattig och obemärkt, inte kunna förmås att buga för övermakten, och inte heller låta sig ledas in i omätligheter när man är rik och hedrad" [28]; "Man skall vara den förste att bekymra sig om statens framtid och den siste att kräva sin andel av lyckan." [29] "Alla har ansvar för sin nations framgång och misslyckande" [30], och "I obemärkthet fulländar en gentleman sin egen person, men i bemärkthet fulländar han även hela landet" [31]

- 2) Att genomföra Kulturrevolutionen och döda människor för att KKP skulle vinna absolut kulturellt och politiskt ledarskap.

KKP mobiliserade masskampanjer inom och utanför partiet och började döda inom områdena litteratur, konst, teater, historia och utbildning. KKP riktade sina första attacker mot flera berömda personer såsom "Trefamiljsbyn" [32], Liu Shaoqi, Wu Han, Lao She och Jian Bozan. Senare ökade antalet dödade till att omfatta även "en liten grupp inom partiet" och "en liten grupp inom armén" och slutligen trappades dödandet upp från att gälla inom hela partiet och armén till att gälla alla människor över hela landet. Väpnad kamp eliminerade fysiska kroppar; kulturella attacker dödade människors själar. Det var en extremt kaotisk och våldsam period av partiets styre. Den mänskliga naturens onda sida hade förstärkts maximalt av partiets behov av att ge ny kraft till sin makt i kriser. Vem som helst kunde godtyckligt döda någon i "revolutionens namn" eller för att "försvara ordförande Maos revolutionära linje". Det var frågan

om en aldrig förut skådad landsomfattande övning i att eliminera den mänskliga naturen.

- 3) Att KKP sköt på studenterna på Himmelska Fridens Torg den fjärde juni 1989 som svar på kraven på demokrati efter Kulturrevolutionen.

Detta var första gången KKP dödade civila helt öppet för att trycka ned folkets protester mot förskingring, korruption och maskopi mellan regeringstjänstemän och affärsmän liksom kraven på pressfrihet, yttrandefrihet och mötesfrihet. Under massakern på Himmelska Fridens Torg arrangerade partiet till och med scener där människor brände militärfordon och dödade soldater, allt i syfte att anstifta hat mellan armén och folket, och därmed iscensattes den tragedi där folkets armé massakrerade sitt eget folk.

- 4) Att döda människor med trosuppfattningar av olika slag.

Trosfrågor är oerhört viktiga för KKP. I syfte att låta sina irrläror förleda dåtidens människor påbörjade partiet eliminandet av alla religioner och trossystem i början av sitt styre. När partiet ställdes inför en andlig tro i en ny tid – Falun Gong – tog partiet fram slaktarkniven igen. KKP:s strategi är att utnyttja Falun Gongs principer Sanning-Medkänsla-Tolerans och det faktum att utövarna inte ljuger, inte använder våld och vägrar att orsaka social instabilitet. Efter att ha skaffat sig erfarenhet genom förföljelsen av Falun Gong blev partiet ännu bättre på att eliminera människor med andra trosinriktningar. Den här gången gick Jiang Zemin och KKP själva i spetsen för dödandet istället för att använda andra människor eller grupper.

- 5) Att döda människor för att dölja sanningen.

Folkets rätt att veta är en annan svag sida hos KKP; partiet dödar också för att blockera information. Förr i tiden var "att lyssna på fiendens radiosändningar" ett brott som kunde ge fängelsestraff. På senare tid, som svar på flera incidenter med kapningar av statsägda tv-stationer för att klargöra sanningen om förföljelsen av Falun Gong, gav Jiang den hemliga ordern att "döda omedelbart utan nåd". Liu Chengjun, som genomförde en sådan sändning, torterades till döds. KKP har mobiliserat "610-byrån" (en organisation liknande Gestapo i Nazityskland, som skapades för att förfölja Falun Gong), polisen, åklagare, domstolar och ett omfattande övervakningssystem för att övervaka människors alla handlingar.

- 6) Att för egen vinning främja människor deras rätt att leva.

KKP:s teori om ständig revolution betyder i själva verket att det inte kommer att ge upp sin makt. Just nu har förskingring och korruption inom partiet utvecklat till konflikter mellan partiets absoluta ledarskap och människors rätt till liv. När människor organiserar sig för att på rättvis väg skydda sina rättigheter använder KKP våld och viftar med slaktarkniven mot dessa rörelser så kallade "gängledare". KKP har redan utbildat över en miljon beväpnade poliser för detta ändamål. Idag är partiet mycket bättre förberett för dödande än det var vid tiden för massakern på Himmelska Fridens Torg 1989, då det tvingades att tillfälligt mobilisera

sin armé. Genom att tvinga människor mot ruinens brant har partiet emellertid tvingat in sig självt i en återvändsgränd. KKP har kommit till en så extremt känslig fas att det till och med "ser träd och gräs som fiender när vinden blåser", som det kinesiska talesättet lyder.

Av ovanstående kan vi se att KKP till sin natur är ett ondskefullt spöke. Hur det än förändras sig vid en viss tid och plats för att behålla absolut kontroll så har det dödat förr, dödar just nu och kommer att döda i framtiden.

Dödandets olika mönster under olika omständigheter

A. Ledning genom propaganda

KKP har använt olika sätt att döda människor på under olika tidsperioder. I de flesta situationer skapade partiet propaganda innan det dödade. Partiet har ofta sagt att "bara dödande kunde blicka folkets ilska", som om folket hade bett KKP att döda. I själva verket har "folkets ilska" framkallats av KKP.

Till exempel användes dramat *Den vit-håriga flickan*, en total förvrängning av en folklegend, och de påhittade historierna om hyresindrivning och vattenfyllda fängelsehålor, som det berättas om i dramat *Liu Wencai*, båda som redskap för att "utbilda" folket till att hata godsägare. KKP demoniserar vanligen sina fiender, som t ex i fallet med Kinas före detta president Liu Shaoqi. För att få människor att hata Falun Gong iscensatte KKP särskilt en självbränningsincident på Himmelska Fridens Torg i januari 2001 och fördubblade därefter sin massiva folkmordskampanj mot Falun Gong. KKP har inte bara fortsatt med sina metoder att döda människor utan har också fulländat dem genom att använda ny informationsteknologi. Förr kunde KKP bara vilseleda kineser, men nu vilseleder man människor över hela världen.

B. Mobilisering av massorna för att döda människor

KKP dödar inte bara människor genom diktaturens maskineri, utan mobiliserar också aktivt människor till att döda varandra. Även om KKP hade följt vissa regler och lagar i början av dessa mobiliseringar så kunde ingenting stoppa slakten när det väl eggat upp folk till att delta. Till exempel, när KKP genomförde sin jordreform kunde en jordreformskommitté bestämma över liv och död för jordägarna.

C. Förintande av själen innan den fysiska kroppen dödas

Ett annat mönster för dödandet är att man förintar människans själ innan man dödar kroppen. Inte ens den grymmaste och våldsammaste dynastin i Kinas historia, Qin (221-207 f Kr), förintade människors själar. KKP har aldrig givit människor en chans att dö som martyrer. De kungjorde policy såsom "överseende med dem som erkände och allvarliga straff för dem som stod emot", samt "att sänka huvudet och erkänna brottet är enda utvägen". KKP tvingar människor att ge upp sina egna tankar och sin egen tro och gör så att de

dör som hundar utan värdighet; en värdig död skulle uppmuntra efterföljare. Bara när människor dör i förnedring och skam kan KKP nå sitt syfte att "utbilda" de människor som beundrade offret. Anledningen till att KKP förföljer Falun Gong med extrem grymhet och extremt våld är att Falun Gong-utövare anser övertygelsen vara viktigare än livet. När KKP inte kunde förinta deras värdighet gjorde det allt det kunde för att tortera deras fysiska kroppar.

D. Att döda människor genom allianser och alienation

När KKP dödar människor använder det både morot och piska genom att bilda förbund med vissa människor och fjärma sig från andra. KKP försöker alltid attackera en "liten del" av befolkningen, och använder proportionen fem procent. Majoriteten av befolkningen är alltid god, alltid föremål för "fostran". Sådan fostran bygger på terror och omsorg. Fostran genom terror använder rädsla för att visa människor att de som står i opposition till partiet inte går ett gott slut till mötes, vilket får dem att hålla sig långt borta från dem som tidigare attackerats av partiet. Fostran genom "omsorg" låter människor se att om de kan vinna partiets förtroende, och stå tillsammans med partiet, så kommer de inte bara att vara trygga utan också ha stor chans att bli beförade eller vinna andra fördelar. Lin Biao [33] sade en gång: "En liten andel [förtryckt] idag och en liten andel i morgon, snart är det totalt sett en stor andel." De som glädde sig åt att ha överlevt en rörelse blev ofta offer i nästa.

E. Kväsande av potentiella hot i dess linda och dödande i hemlighet utanför lagens ramar

Under senare tid har KKP utvecklat ett mönster där man dödar för att kväva problem i dess linda och dödar i hemlighet utanför rättssvandet. Till exempel, när strejker och bondeprotester blir allt vanligare på olika platser eliminerar KKP dessa rörelser innan de hinner växa till sig genom att gripa de så kallade "gängledarna" och tilldöma dem stränga straff. Ett annat exempel är att, eftersom frihet och mänskliga rättigheter har blivit en mer och mer allmänt erkänd trend i världen så har KKP inte dömt Falun Gong-utövare till döden. Under Jiangs anstiftan "ingen hålls ansvarig för dödande av Falun Gong-utövare" har dock Falun Gong-utövare ofta torterats till döds på många olika platser i landet. Den kinesiska författningen ger medborgarna rätten att framföra en klagan om man har utsatts för orättvisa. Trots detta använder KKP civilklädda poliser eller anlitar lokala banditer till att stoppa, arrestera och sända hem de klagande och till och med skicka dem till traktens arbetsläger.

F. Att döda en för att varna andra

Förföljelserna av Zhang Zhixin, Yu Luoque och Lin Zhao [35] är några exempel på detta.

G. Att använda kuvande för att dölja sanningen om dödandet

Berömda människor med internationellt inflytande dödas vanligen inte utan kuvas av KKP. Syftet med detta är att dölja dödandet av dem vilkas död inte uppmärksammas av allmänheten. Till exempel, under kampanjen att kuva kontrarevolutionärerna dödade KKP inte höga KMT-generaler såsom Long Yun, Fu Zuoyi och Du Yuming, utan dödade istället lägre KMT-officerare och soldater.

KKP:s dödande har under lång tid förvrängt det kinesiska folkets själar. Numer är många kineser inte främmande för dödande. När terrorister attackerade USA den 11 september 2001 hurrade många kineser på anslagstavlor på Internet i Kina. Förespråkare för "totala krig" hördes överallt, vilket fick människor att darra av skräck.

Slutsats

På grund av KKP:s informationsblockad kan vi inte veta exakt hur många människor som dött i de olika förföljelser som inträffat under dess styre. Minst 60 miljoner människor dog i de rörelser som nämnts ovan. Dessutom har KKP också dödat människor ur de etniska minoriteterna i Xinjiang, Tibet, Inre Mongoliet, Yunnan och på andra platser. Information om dessa händelser är svår att hitta. *Washington Post* uppskattade en gång antalet människor som förföljts till döds av KKP till hela 80 miljoner [36].

Förutom antalet döda har vi heller ingen möjlighet att få reda på hur många som blivit handikappade och mentalsjuka, hur många som har dött på grund av ursinne, skräck, och av allt elände som man tvingas hålla inom sig. Varje enskilt dödsfall är en smärtsam tragedi som lämnar kvar bestående ärr hos offrens familjer.

Som den Japanbaserade tidningen *Yomiuri News* en gång rapporterade [37], så genomförde den kinesiska Centralregeringen en undersökning rörande förluster under Kulturrevolutionen i 29 provinser och kommuner direkt underställda Centralregeringen. Resultatet visade att närmare 600 miljoner människor förföljdes eller misstänkliggjordes under Kulturrevolutionen, vilket omfattar omkring hälften av Kinas befolkning.

Stalin sade en gång att en mans död är en tragedi, men en miljon människors död är bara statistik. När Li Jingquan, dåvarande partisekreteraren för Sichuanprovinsen, fick berättat för sig att många människor svalt ihjäl i Sichuanprovinsen, anmärkte han: "Under vilken dynasti har inte människor dött?" Mao Zedong sade: "Förluster är oundvikliga i varje kamp. Dödsfall inträffar ofta." Detta är de ateistiska kommunisternas syn på livet. Därför dog 20 miljoner människor av förföljelse under Stalins regim, vilket utgjorde tio procent av det forna Sovjetunionens befolkning. KKP har dödat åtminstone 80 miljoner människor, vilket också är närmare tio procent av landets befolkning [vid slutet av Kulturrevolutionen]. Röda khmererna dödade två miljoner människor, eller en fjärdedel av Kambodjas befolkning vid den tiden. I Nordkorea uppskattas fler än en miljon ha svultit ihjäl. Allt detta är blodsskulder som kommunistpartierna har ådragit sig.

Onda sekter offerar människor och an-

vänder deras blod för att vörda onda spöken. Alltsedan sin början har kommunistpartiet fortsatt med att döda människor – när det inte kunde döda dem utanför partiet, dödade det till och med sina egna – för att hylla sina ”klasskamper”, sina ”interna partikamper” och andra villfarelser. Partiet lägger till och med sin egen generalsekreterare, sina befälhavare, generaler, ministrar och andra på den onda sekstens offeraltare.

Många anser att KKP borde ges tid till att förbättra sig självt och säger att partiet numera är ganska återhållsamt med sitt dödande. För det första är man en mördare även om man bara dödar en person. Och eftersom dödande är en av de metoder som KKP använder för att upprätthålla sin terrorregim, ökar och minskar KKP sitt dödande alltefter sina behov. KKP:s dödande är i allmänhet oförutsägbart. Om folk inte känner stark rädsla kan KKP döda fler för att öka terrorn. När männis-

kor redan är rädda kan dödande av ett fåtal upprätthålla terrorn. När människor inte kan lägga band på sin rädsla, räcker det att KKP tillkännager sin avsikt att döda, (utan att verkligen behöva döda någon), för att upprätthålla skräckväldet. Efter att ha genomlevt oräkneliga politiska och dödsbringande rörelser har människor utvecklat en betingad reflex som svar på KKP:s terror. Det är därför inte ens nödvändigt för KKP att nämna dödande. Till och med propagandamaskinens ton av masskritik är nog för att återkalla människors skräckfyllda minnen.

Partiet justerar intensiteten i sitt dödande så fort människors känsla av terror förändras. Om man dödar många eller dödar få är i sig inte KKP:s mål, utan nyckeln är dess konsekventa dödande för att behålla makten. KKP har inte blivit mildare. Inte heller har det lagt ner sin slaktarkniv. Tvärtom är det folket som har blivit lydigare. Så snart människor reser sig och

kräver något som är bortom vad KKP kan tolerera, kommer partiet att döda utan att tveka.

Godtyckligt dödande ger det bästa resultatet när det gäller att uppnå målet att upprätthålla skräckväldet. I det storskaliga dödande som ägde rum tidigare höll KKP offrens identitet, brott och påföljderna avsettligt vaga. För att undvika att räknas in bland målen för dödandet begränsade sig folk ofta till en ”säker zon”, baserat på deras eget omdöme. Sådana ”säkra zoner” var ibland ännu smalare än vad KKP hade för avsikt att göra dem. Det är anledningen till att människor i varje enskild rörelse tenderar att agera som ”en vänsteranhängare snarare än som en högeranhängare”. Därför ”förstöras” ofta en rörelse bortom den tänkta skalan, eftersom människor på olika nivåer frivilligt belägger sig själva med restriktioner för att säkerställa den egna säkerheten. Ju lägre nivå, desto grymmare blir rörelsen.

Ett sådant frivilligt intensifierande av terrorn som omfattar hela samhället har sitt ursprung i KKP:s godtyckliga dödande.

I sin långa historia av dödande har KKP förvandlat sig självt till en moraliskt fördärvad seriemördare. Genom dödande tillfredsställer partiet sin perverterade känsla av att ha den ultimata makten att råda över människors liv och död. Genom att döda dämpar det sin egen innersta rädsla. Genom att döda undertrycker det social oro och missnöje orsakat av dess tidigare mord. Idag har KKP:s samlade blodsskuld gjort en välvillig lösning omöjlig. Det kan bara förbita sig på intensivt förtryck och totalitär styre för att upprätthålla sin existens fram till sin sista stund. Trots att det då och då maskerar sig genom att ge upprättelse åt mordoffren har KKP:s blodtörstiga natur aldrig ändrats. Det är ännu omöjligare att partiet ändrar sig i framtiden.

Anmärkningar

- [1] Mao Zedongs brev till sin hustru Jiang Qing (1966).
- [2] Överbryggnad syftar inom den marxistiska socialteorins område på det sätt som det mänskligt subjektiva samspelar med det materiella i samhället.
- [3] Hu Feng, lärd man och litteraturkritiker, opponerade sig mot KKP:s doktrinära litteraturpolicy. Han utsletts ur partiet 1955 och dömdes till 14 års fängelse.
- [4] Utdrag från *Samtal med Konfucius* (Lunyu)
- [5] Leviticus 19:18.
- [6] Marx, *Det kommunistiska manifestet* (1848).
- [7] Mao Zedong, *Folkets demokratiska diktatur* (1949).
- [8] Mao Zedong, ”Vi måste helt och hållet främja [kuvandet av kontrarevolutionärer] så att varje familj informeras” (30 mars, 1951).
- [9] Mao Zedong, ”Vi måste slå till kraftfullt och precis mot kontrarevolutionärerna” (1951)
- [10] *Det himmelska riket i Taiping* (1851-1864), även känt som Taiping-upproret, var en av de blodigaste konflikterna i Kinas historia. Det var en sammanstötning mellan det kejserliga Kinas armé och dem som inspirerats av en självutnämnd mystiker och konverterad kristen vid namn Hong Xiuquan från minoritetsfolket Hakka. Minst 30 miljoner människor tros ha dött.
- [11] Från ett utdrag ur en bok som publicerades av den Hongkongbaserade tidskriften *Chengming* (www.chengming-mag.com), oktobernumret, 1996.
- [12] ”Det stora språnget” (1958-1960) var kommunistpartiets kampanj för att ge Kinas industri, särskilt stålindustrin, en rivstart. Den uppfattas allmänt som en stor ekonomisk katastrof.
- [13] Publicerad i februari 1994 av Red Flag Publishing House. Citatet är översatt till engelska och sedan till svenska av översättarna.
- [14] Ett kinesiskt ytmått. En $mu = 1/16$ hektar
- [15] Peng Dehuai (1898-1974): Kommunistisk kinesisk general och politisk ledare. Peng var högste militära chef i Koreakriget, vice premiärminister i Statsrådet, medlem i politbyrån och försvarsminister från 1954-1959. Han avsattes från sina officiella uppdrag efter att ha motsatt sig Maos vänstermetoder vid kommunistpartiets sammanträde i Lushan 1959.
- [16] De Jaegher, Raymond J., *Enemy Within*. Guild Books, Catholic Polls, Inc. (1968).

- [17] Massakern i Daxing inträffade i augusti 1966 under bytet av partisekreterare i Peking. Vid den tiden hölls ett tal av Xie Fuzhi, ministern för allmän säkerhet, vid ett möte med Byrån för allmän säkerhet i Peking angående att inte ingripa mot rödgardisternas aktioner mot de ”fem svarta klasserna”. Talet vidarebefordrades snart till ett möte inom Byrån för allmän säkerhet i Daxing. Efter mötet skred Daxingbyrån genast till verket och utarbetade en plan för att sporra folket i Daxing till att döda ”de fem mörka klasserna”.
- [18] Zheng Yi, *Scarlet Memorial* (Taipei: Chinese Television Publishing House, 1993). Denna bok finns också tillgänglig på engelska: *Scarlet Memorial: Tales of Cannibalism in Modern China*, by Yi Zheng, översatt och redigerad av T. P. Sym (Boulder, Colorado: Westview Press, 1998).
- [19] ”Det gamla samhället”, som kommunistpartiet kallar det, syftar på perioden före 1949 och ”det nya samhället” på perioden efter 1949 då KKP tog kontroll över landet.
- [20] Tvångströjan är ett tortyrredskap i form av en jacka. Offrets armar vrids och binds ihop bakom ryggen med ett rep och dras sedan framåt över huvudet. Denna tortyr kan omedelbart invalidisera personens armar. Därefter tvingar man på offret en tvångströja och offret hångs upp i armarna. Den omedelbara konsekvensen av denna grymma tortyr är frakturer i axlarna, armbågarna, handlederna och ryggen vilket gör att offret dör under outhärlig smärta. Flera Falun Gong-utövare har dött av denna tortyr. Se följande länkar för mer information: kinesiska: <http://search.minghui.org/mh/articles/2004/9/30/85430.html> engelska: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/9/10/52274.html>
- [21] 1930 beordrade Mao partiet att döda tusentals partimedlemmar, röda armésoldater och oskyldiga civila i Jiangxi-provinsen i ett försök att befästa sin makt i KKP-kontrollerade områden. Se följande länk för mer information: (kinesiska) <http://kanzhongguo.com/news/articles/4/4/27/64064.html>
- [22] Gao Gang och Rao Shushi var båda medlemmar i kommunistpartiets Centralkommitté. Efter ett misslyckat försök i en maktkamp 1954 anklagades de för att ha konspirerat för att splittra partiet och utsletts ur partiet.
- [23] Zhou Enlai (1898-1976) var den som stod närmast Mao i rang i KKP:s historia. Han var en ledande figur inom

- KKP och premiärminister i Folkrepubliken Kina från 1949 till sin död.
- [24] Wang Xiangen, *Documentary of Supporting Vietnam and Fighting with America*. (Peking: International Cultural Publishing Company, 1990)
- [25] Zhang Zhixin var en intellektuell som torterades till döds av KKP under Kulturrevolutionen för att ha kritiserat Maos misslyckande i ”Det stora språnget” och för att öppet ha sagt sanningen. Fängelsevakter klädde många gånger av henne naken, handfångslade henne bakom ryggen och kastade i henne i celler med manliga fångar för att låta dem utsätta henne för gruppvåldtäkt tills hon blev galen. Eftersom fängelseledningen fruktade att hon skulle skriva slagord i protest när hon avrättades skar man upp halsen på henne innan avrättningen.
- [26] Rapport från Laogai Research Foundation, 12 oktober, 2004: <http://www.laogai.org/news2/newsdetail.php?id=391> (kinesiska).
- [27] Ett av de tre verktyg (produktionsmedel, produktionsmetod och produktionsförhållanden) som Marx använde för att analysera samhällsklasserna. Produktionsförhållanden syftar på förhållandet mellan de människor som äger produktionsmedlen och dem som inte gör det, t ex förhållandet mellan jordägare och lantarbetare eller mellan kapitalist och arbetare.
- [28] Från *Mencius, bok 3*. Penguin Classics series, översatt till engelska av D.C. Lau.
- [29] Av Fan Zhongyan (989-1052), framstående kinesisk lärare, författare och regeringsämbetsman från Norra Songdynastin. Citatet kommer från hans välkända prosa ”Bestigande av tornet i Yueyang.”
- [30] Av Gu Yanwu (1613-1682), en framstående lärd man i den tidiga Qingdynastin.
- [31] Från *Mencius, bok 7*. Penguin Classics series, översatt till engelska av D.C. Lau.
- [32] Trefamiljsbyn var pseudonymen för tre författare på 1960-talet, Deng Kuo, Wu Han och Liao Mosha. Wu var upphovsman till en teaterföreställning, ”Hai Rui avgår från sin post”, vilken Mao ansåg vara en politisk satir om hans förhållande till general Peng Dehuai.
- [33] Den vithåriga flickan är en kinesisk folklengend som handlar om en odödlig kvinna som bodde i en grotta och hade de övernaturliga förmågorna att kunna belöna dygder och bestraffa ondska,

- stödja det rättfärdiga och hålla tillbaka ondskan. I kinesiska ”moderna” dramer, operor och baletter beskrevs hon emellertid som en flicka som tvingades fly till en grotta efter att hennes far blivit slagen till döds för att ha vägrat gifta bort henne med en gammal godsägare. Hon blev vithårig på grund av näringsbrist. I händerna på KKP:s författare omvandlades den till en av de mest kända ”moderna” dramerna i Kina för att anstifta klasshat mot jordägare.
- [34] Lin Biao (1907-1971), en av de högre ledarna för KKP, tjänstgjorde under Mao Zedong som medlem av politbyrån, vice ordförande (1958) och försvarsminister (1959). Han anses vara arkitekten bakom Kulturrevolutionen. Han var tilltänkt som Maos efterträdare 1966 men föll i onåd 1970. När han adade sin undergång skall han ha blivit involverad i en misslyckad kupp och försökte fly till Sovjet efter att den påstådda konspirationen avslöjades. Hans plan kraschade i Mongoliet under hans flykt undan åtal, vilket resulterade i hans död.
- [35] Yu Luoke var en människorätts-tänkare och -kämpe som dömdes av KKP under Kulturrevolutionen. Hans storslagna essä *On Family Background* som skrevs den 18 januari 1967, var en av de essäer som fick störst spridning och som fick mest varaktigt inflytande av alla de essäer som uttryckte icke-kommunistiska tankegångar under Kulturrevolutionens år. Lin Zhao, en student på Pekings universitet med journalism som huvudämne, klassificerades som högeranhängare 1957 för sitt oberoende tänkande och sin uttalade kritik mot kommuniströrelsen. Hon anklagades för att ha konspirerat för att störta folkets demokratiska diktatur och arresterades 1960. År 1962 dömdes hon till 20 års fängelse. Hon dömdes av KKP den 29 april 1968, anklagad för att vara kontrarevolutionär.
- [36] Från <http://www.laojiao.org/64/article0211.html> (kinesiska).
- [37] Från ”Ett öppet brev från Song Meiling till Liao Chengzhi” (17 augusti, 1982). Källa: <http://www.blog.edu.cn/more.asp?name=fainter&id=16445> (på kinesiska).